

*Znamenje nad Podutikom.
Fot. Ant. Gregorec.*

F. S. FINŽGAR: PROROKOVANA.

27. JULIJA 1914.

Jančar s Kozjega hriba se je tega jutra tudi ravnal k maši in za odhod, vse hkrati. V rdečo ruto mu je navezala žena odhodnico, ki jo je prijel s trdo roko in se napotil. Žena in otroci so šli za njim do bogca vrh hriba.

»Pa z Bogom! Da mi ne prodaš voli pod ceno. — Na prašiče pazi, da jih ne opariš. — Za ozimino ti zorje Matic. Sem ga že naprosil. Lačni ne boste. In za otroke naj ti Torgelc koj pomeri čizme. Z Bogom, no!«

Jančar je predejal sveženj v levico in pomolil ženi roko, ki jo je stiskala in ga gledala z rdečimi, objokanimi očmi. Otroci so se tiščali matere, najmlajši je še ves zaspan mosljal ob drobnem prstku.

»Ne veš, kako mi je hudo. Kar tako mi nekaj pravi, da te ne bo nazaj!«

Žena je poprijela Jančarjevo desnico tesneje in začela glasno ihteti.

»Ne jokaj! Kar je, to je. In če me ne bo, boste že rili.«

»Slišiš, pri fari vabi. Z Bogom!«

Jančar je izmaknil ženi desnico, potapljal vsakega otroka posebe po glavi in mu naročal, da naj bo priden in naj mater uboga. Nato se je naglo obrnil in se spustil po klanecu. Žena je gledala za njim, dokler ni izginil v gostem bukovju,

nato se je ozrla na šestero otrok, ki so jokali ob njej, pogledala na bogca, pokleknila predenj in začela moliti. Otroci so poklekili poleg nje; na vzhodu je zažarela zarja.

Jančar je pa tekkel navzdol. Ko je slutil, da ga nihče več ne more videti, se je ustavil in se obrnil še enkrat proti bogcu. Tiho so visele nad njim zelene veje, v suhem listju je zašumela tuintam zdramljena kobilica in se preskočila. Jančar je vrgel sveženj na tla in sedel nanj. Sključil se je v dve gubi, prste zaril v lase, da se mu je dvignil klobuk in zdrsnil po plečih na tla. Potem ga je začelo mrzlično stresati, tiščati in peči ga v prsih, dokler ni izbruhnilo in se mu niso udrle solze ter je zaihtel na glas.

Ko se je razjokal, se mu je izvila in iztrgala iz srca težka, zamorjena bolečina. Obrisal si je solze z veliko ruto, vstal in se obrnil proti vrhu klanca.

»O Bog, tebi jih izročam. Naredi in ravnaj z njimi, kakor sam najbolje veš, da je prav!«

Poiskal je klobuk, dvignil sveženj in odšel.

Jančar je skril v cerkvi sveženj v zadnjo klop in se začel pripravljati na obračun z Bogom.

»Ubijal nisem, kradel nisem, goljufal še nikoli nobenega; če molimo? — Seveda molimo.

I kaj imam? Navadne grehe; kakšno jezo nad živino, zadremlje se mi pri pridigi. — Ne kolnem